

[Arbejdsministeren]

modtagersiden har sagt, man vil have en nedsat arbejdstid, arbejdsgiversiden har sagt, man vil have en fleksibel arbejdstid – men parterne har i hvert fald været enige om, at spørgsmålet om arbejdstidens længde og placering er et rent overenskomstanliggende, og at man meget nødig ser, at regeringen eller folketinget blander sig i dette. Derfor kan jeg ikke rigtig se, hvordan det skulle have været muligt at kunne gå videre i redegørelsen, og folketingets dagsorden har sådan set helt naturligt heller ikke lagt op til dette.

Vurderingen af de økonomiske og samfundsmæssige beregninger findes først og fremmest i bilagsmaterialet, og det skyldes bl.a. det faktiske, at således som folketingets forretningsorden er udformet, er der ret strenge regler for, hvor lang en redegørelse må være, og det vil selvfølgelig være umuligt udtømmende at medtage alle disse ting i en redegørelse, der må fylde 12 A-4 sider, men de er optaget i bilaget. De synspunkter, som organisationerne har fremlagt, er indeholdt i bilaget, og de er også nævnt i redegørelsen. Organisationerne har selv godkendt de bidrag, som de er kommet med, således at der er dækning for dem.

Parternes synspunkter er med i dette her. Der har jo været mange opfattelser af, hvad det egentlig var, man skulle gøre: fru Lilli Gyldenkilde fra SF sagde i sit indlæg, at hun mente, man skulle gå så vidt som, at folketinget skulle lovgive om en arbejdstidsnedsættelse. Andre har givet udtryk for, at der var tale om et overenskomstanliggende, og nogle har som socialdemokratiets ordfører, hr. Svend Auken, givet udtryk for, at hvis man så på det bredt, var der noget, der var lovgivning – og det er rigtigt: efterløn, barselorlov, barselhvilerregler, uddannelsesregler – og noget, der er overenskomst, og der er selvfølgelig også noget, hvor der er en blanding af det. Men det vigtige er for mig, at man respekterer parternes autonomi, når det drejer sig om de områder, hvor vi traditionelt har accepteret, at det er arbejdsmarkedets parter, som tager stilling til, hvordan overenskomsterne skal udformes.

Så rejste hr. Svend Auken spørgsmålet: har vi råd til en arbejdstidsnedsættelse, og besvarede det selv: det kan ikke gå hurtigt nok. Så er det, man må til at bedømme, hvad det er, der ikke kan gå hurtigt nok, for jeg forstår også, at socialdemokratiet – det sagde

hr. Svend Auken også – mener, at man skal have arbejdstidsnedsættelse, men over en vis periode. Der er nogle fra fagbevægelsen, der har sagt fire år, og der er nogle, der har sagt fem år, men man kan jo diskutere, hvad den rigtige trinfølge vil være i dette, hvis man skal have det.

Hvis man skal diskutere det ud fra ønsket om at få en positiv beskæftigelsesvirkning, må man vel også spørge, hvor langt arbejdstiden skal ned, før man får en positiv beskæftigelsesmæssig virkning; for at sætte arbejdstiden en lille smule ned må vel være lettere at bære end at sætte den drastisk ned; men til gengæld må man vel regne med, at den beskæftigelsesmæssige virkning så heller ikke er særlig stor. Så kan man bedre klare sig med overarbejde, man kan bedre klare sig ved at udnytte sit produktionsapparat på en anden måde, og derfor får man heller ikke den beskæftigelsesmæssige virkning, man kunne ønske sig.

Jeg var glad for, at hr. Svend Auken kom med positive betragtninger om, at det også kunne være rigtigt at få en mere fleksibel arbejdstidstilrettelæggelse. Der er faldet bemærkninger både fra hr. Svend Aukens, fru Lilli Gyldenkildes og fru Lone Dybkjærs side om, at denne redegørelse egentlig kun var udtryk for, at regeringen 100 pct. var i overensstemmelse med de holdninger, som Dansk Arbejdsgiverforening har givet udtryk for i forbindelse med organisationens bidrag til redegørelsen. Dertil vil jeg sige, at der vel nok er en holdningsmæssig ændring på vej rundt omkring i Europa og de lande, vi prøver at følge udviklingen i.

I Frankrig har man gennem lovgivning vedtaget at gennemføre en nedsættelse af arbejdstiden fra 40 til 39 timer, og man havde også i Frankrig planer om en yderligere nedsættelse af arbejdstiden gennem lovgivning, men nu har den franske socialistiske regering opgivet dette og siger, at det må bero på aftaler mellem de enkelte virksomheder og arbejdsgiverne ud fra den betragtning, at man ikke har fået løst de problemer, man gerne ville have løst, med nedsættelse af arbejdstiden; man har ikke fået den virkning ud af nedsættelsen til 39 timer, og man har altså ikke turdet gå videre på dette område. Det er i hvert fald noget, som de medlemmer, der var medlemmer af arbejdsmarkedsudvalget inden folketingsvalget, ved noget